

СЕРГІЙ ЛОБОДА

Час Ліліт

Сергій Лобода пише з 2006 року. На цей час друком вже вийшло декілька його творів. 2013 року за роман «Час Ліліт» він отримав диплом конкурсу «Коронація слова».

Її звали Ліліт. Вона — перша жінка, дружина Адама. Перша — та дуже гордовита. За непокору їй було проклято страшним прокляттям, і тепер тисячоліття за тисячоліттям вона вбиває немовлят, на яких немає печатки янгола...

...Його звали Єгор. Він — сучасний лікар-дослідник, який вивчає СРСН — синдром раптової смерті немовлят. Який зв'язок може бути між ним... та Ліліт? Як виявляється, безпосередній...

У цьому містичному детективі в найкращих традиціях Дена Брауна оповідь ведеться на двох рівнях і від сучасних подій тягнеться ланцюжок у біблійну давнину... Чи навпаки.

Роман «Час Ліліт» укотре доводить, що архаїчні міфи й легенди дивовижним чином впливають на життя сучасної людини. Із часів Адама, Єви і Ліліт минули тисячоліття, проте чоловіки й жінки так само, як і тоді, вагаються між Добром і Злом і прагнуть пізнати таємницю Життя і Смерті.

*Софія Філоненко, кандидат філологічних наук,
член журі «Коронації слова»*

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6303-4

9 789661 463034

2013

СЕРГІЙ ЛОБОДА

Час Ліліт

Час Ліліт

СЕРГІЙ ЛОБОДА

МІСТИЧНИЙ ДЕТЕКТИВ

kraft foods

ІНТЕР

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

Час
Ліліт

СЕРГІЙ ЛОБОДА

Час Ліміт

СЕРГІЙ ЛОБОДА

Дипломант
Міжнародного літературного конкурсу
романів, кіносценаріїв, п'єс,
пісенної лірики
та творів для дітей
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

ХАРКІВ 2013 **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
Л68

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Дизайнер обкладинки *Віталія Котляр*

ISBN 978-966-14-6303-4

- © С. Г. Лобода, 2013
- © Shutterstock.com / Maksim Shmeljov, обкладинка, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013

Бо не розумію, що роблю:
тому що не те роблю, що хочу, а що ненавиджу, те роблю.
Якщо ж роблю те, чого не хочу, то згоджуюсь із Законом,
що він добрий, а тому вже не я це роблю, але гріх,
що в мені живе.

Рим. 7:15—17

У прочинені двері боксу прослизнула жіноча тінь і торкнулася холодного скла прозорої стіни. У боксі було десять інкубаторів, у кожному лежала дитина. Жінка задумливим поглядом обвела сонне дитяче царство. Підійшла до одного з немовлят, з кирпатим носиком і маленькою родимкою на правій щоці, зупинилася, безпомилково визначивши — в ньому не було Бога. Ледь розтуливши губи, жінка почала тихо наспівувати дивну мелодію. Вона не відводила погляду від дитини під прозорим ковпаком і продовжувала зосереджено виводити один і той же мотив. Мелодія нагадувала колисанку. Однак лунала вона тільки для дитини, над якою схилилась жінка.

Дівчинка спала.

Дивний сон. Люди в білому, жінка, що пахне молоком, хи-мерний запах у її новому будиночку. Все це їй не подобалося. Може, це дійсно був сон? А жахіття, яких вона безліч перебачила у своєму минулому житті? Бо не могло ж все так швидко закінчитися. Знову в це пекло? Вона не хоче. Але чому вона думає, що знову буде погано? Чому? Тому що в попередньому житті теж усе було не так, як хотілося?

Дівчинка здивувалася. Вона міркує як доросла. Але ж вона ще не народилася. Вона всього лише зародок у тілі матері. Згусток людської плоті, хоч і живий. Добре тут. Тепло, затишно. Так вона ще не народилася? Ще є час? Як пече в грудях... Це повітря таке... Сухе?

У ній немає Бога...

Це вона подумала? Що це означає?

Біль.

Але ж вона ще в мамі, навіщо ж дихати, адже саме це і ви-кликає біль.

Дівчинка в прозорому інкубаторі видихнула і завмерла. На крихітних губках з'явилася посмішка.

Тим часом тіло дівчинки почало слабшати. Вона спробувала уві сні поворушити туго сповитими ніжками, але не змогла. Приємне тепло кудись швидко стікало, наповнюючи тіло ознобом. Першими застигли ніжки. Кінчики пальців оніміли, стали неслухняними і зайвими. Холод поступово рухався вгору, заморожуючи, знерухомлюючи живе тільце.

Коли холод торкнувся серця дівчинки, посмішка з'явилася й у жінки, що уважно спостерігала за немовлям під прозорим куполом. Вона постояла кілька хвилин над дитиною, переконалася, що та померла, і повільно попрямувала до виходу.

У дверях вона зіткнулася з молодою санітаркою, але та її не помітила, — пройшла крізь дивну жінку, попростувала до дальнього кута боксу. Глухо стукнуло відро.

Жінка озирнулася. На її потилиці зліва було чітко видно борозну зі світлих волосинок, що закручувалися у вигляді спіралі...

1

Він не чув, коли вона сіла поруч, — Єгор задумливо дивився крізь скло. У голові шуміло, але не стільки від випитого, скільки від розмов. Оленька, вони всі з любов'ю називали так Ольгу Кудімову, одну з його співробітниць, що брала участь у проекті, нарешті захистилася і з аспірантів плавно перейшла в кандидати наук.

Скоро вже його зупинка. Він повернув голову і з млявим подивом побачив, що місце поряд з ним невідомо коли зайняла молода рудоволоса жінка. Єгор здивовано хитнув головою і нахилився до неї.

— Вибачте, я на наступній виходжу.

Вона повільно повернулася й подивилася на нього.

— Я теж, — посміхнулася жінка і відвернулася.

Єгор кивнув.

Маршрутка зупинилася. Жінка легко підхопилася і пішла до виходу.

На вулиці було прохолодно. Єгор забарився, зачиняючи дверцята маршрутки, глянув, як віддаляються габаритні вогні машини і ковзнув по жінці поглядом.

Вона дивилася на нього. Несподівано здригнулася, обхопила свої плечі руками.

Йому стало ніяково за свій піджак, який він, судячи з усього, повинен був запропонувати незнайомці. Відвернувшись, він пробурмотів: «До побачення», і зробив крок у напрямку свого будинку.

— Зачекайте, — пролунало позаду. — Мені туди ж. Ми могли б піти разом.

Єгор озирнувся. Знизав плечима. Він не збирався шукати нових знайомств, але з місця не зрушив. Жінка повільно підійшла до нього.

— Ходімо, — сказала вона. — А то вже стало прохолодно. Єгор, гублячись у сумнівах, чи може він, усе ж, запропонувати їй свій піджак, чи це не буде виглядати надто фамільярно, рушив з місця.

— Не варто, — повернула до нього голову незнайомка. У світлі неповного місяця він зовсім близько бачив її обличчя.

«Про що це вона? Невже здогадалася?»

— Що не варто? — запитав Єгор.

— Ніщо не варте, — відповіла жінка. — Не варте того, щоб за ним шкодувати чи хвилюватися за нього.

— Думаєте? — уже з цікавістю подивився Єгор на незнайомку. — А як же вияв почуттів, емоцій?

— Головне, що ви робите, а не що при цьому відчуваєте.

— Але, як же, — здивувався Єгор, — якщо не буде почуття, то ми взагалі перестанемо бути людьми.

— Наші почуття — це ми самі. Я не про те, щоб перестати відчувати. Але не треба викликати в собі фальшиві почуття.

— Фальшиві?

— Так, щось подібне до почуття обов'язку. Або жалю та співчуття, коли цього зовсім не відчуваєте, але так велить людська мораль.

— Мораль — не найгірше, що придумало людство, — заперечив Єгор.

— Щоб виправдати свої грішки, — закінчила жінка і засміялася.

Єгор глянув на жінку.

І зупинився. Поряд нікого не було. Він здивовано озирнувся. У голові ще лунав її сміх, але сама жінка зчезла, наче її і не було. Навколо хоч і ніч, та завдяки місяцеві виднілися довгі тіні будівель і світла стрічка тротуару. Єгор оглянувся. Вона не могла просто зникнути. Чоловік труснув головою. Чи не привиділось усе це йому? Зітхнув. Подивився на годинник.

І пришвидшив ходу.

На свій поверх піднявся сходами. Уже всунув ключ у замкову шпарину, повернув, коли раптом пролунав здивований голос:

— Єгоре?

Він здригнувся. Озирнувся.

Двері квартири навпроти були прочинені. На порозі стояв чоловік років тридцяти і дивився на Єгора.

— Так, — Єгор здивовано глянув на незнайомця. — Ми знайомі?

У квартирі навпроти ніхто не жив, певно, уже півроку. Там вийшла якась темна історія з сусідами, молодою парою, що завжди сварилися вранці. Вони несподівано зникли, мабуть, виїхали кудись, і квартира стояла досі порожньою.

Важкою ходою, накульгуючи на вивернуті всередину стопи, чоловік наблизився до Єгора.

— Ти мене не пам'ятаєш? — розчаровано запитав він. — Невже я так змінився?

Єгор знизав плечима. Йому хотілося швидше опинитися вдома, витягнутися на ліжку і заплющити очі.

— Оце так несподіванка, — сказав незнайомець і простягнув руку Єгору. — Я — Юра.

Єгор знехотя потиснув мляву долоньку, скривившись про себе, здивовано подивився в очі чоловікові.

— Юра?

Чоловік посміхнувся.

— Так. Пам'ятаєш наш двір? Як там Мишко поживає?

Єгор здригнувся. Юра? Він сказав Юра? Але ж Юра помер. Маленький хлопчик, з яким вони дружили в дитинстві. Чи не помер?

Єгор недовірливо поглянув на чоловіка.

— Не впізнаєш? — повільно промовив той. — Юра я, Захарчук. Невже забув? Чи це я так змінився?

Чоловік не був схожий на того хлопчика. Звичайно, минуло вже близько тридцяти років, але жодна риса його обличчя не нагадувала про того маленького хлопчика, що так безглуздо загинув.

— Він помер. Юра помер тридцять років тому, — здивовано і вже з підозрою промовив Єгор.

У чому підступ, навіщо комусь видавати себе за його померлого друга?

— Так ти про ту аварію? — натягнуто посміхнувся чоловік. — Я не помер. Ти що? Так, я довго валявся по лікарнях, а потім ми переїхали. Однак і ти десь пропав тоді... Як добре, що ми зустрілися.

Єгор спохмурнів. Дійсно, після того випадку його відправили до бабусі на цілий рік. Але чому він завжди думав, що Юра тоді помер? Чоловік примусив його згадати момент, через що все сталося. А це згадувати йому ніяк не хотілося. Вижив? Єгор не був у цьому впевнений. Але раз Юра так говорив...

— Почекай, — сказав чоловік і пошкандибав у свою квартиру.

Через хвилину він вийшов й простягнув Єгору фотокартку. Єгор зблід.

У нього була точно така ж фотографія. Він, десятирічний, стояв у центрі, праворуч, закинувши руку йому на плече, посміхався Юрко, ліворуч стояла Рита, а внизу, присівши навпочіпки, сидів Мишко. Їх дворова компанія. Тридцять років тому.

— Я тут квартиру купив, — чоловік озирнувся на свої двері. — Сьогодні тільки в'їхав. І тут на тобі, виходжу, дякуюся — ти. Бувають же в житті збіги. Ну, розповідай, як ти, що ти?

Єгор не знав, що робити. Йому не хотілося нічого, ні думати, ні говорити. Все це виглядало занадто фантастичним, а докопуватися до істини просто не було сил.

Літературно-художнє видання

ЛОБОДА Сергій
Час Ліліт
Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Г. В. Пагутяк*
Художній редактор *Н. В. Переходенко*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *О. Ю. Замазій*

Підписано до друку 17.10.2013. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 3000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ВАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 2891 від 04.07.2007 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, г. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Одеський підрозділ

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Лобода С.

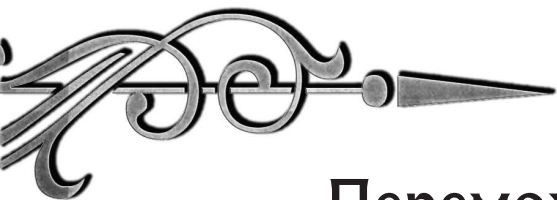
Л68 Час Ліліт : роман / Сергій Лобода ; передм. С. Філоненко. —
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2013. —
256 с.

ISBN 978-966-14-6303-4

Віднедавна все життя Єгора полетіло шкереберть. Загинула дружина, до-
велось покинути незавершену дослідницьку роботу... Довкола нього руйну-
ються долі інших людей, а він навіть не здогадується, що причини цих подій
треба шукати... у біблійній історії.

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР

Переможці конкурсу

Друга премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Хто такий той дивний обліковець і чому він обрав для опіки 18-річну Мілу? У світі нематеріальному обліковці людських душ — найзагадковіші постаті. Їм суворо заборонено втручатися у життя своїх опіканців. Їхня мета — вести облік радощам і жалям. А потім усе переводити у гроші. Навіщо — питання, на яке жоден з обліковців не знає відповіді. Та що станеться, коли цей світ і світ потойбічний перетнуться і людина зможе побачити свого обліковця?

Третя премія конкурсу «Коронація слова–2013»!

Прикрашена кришталем і діамантами та напакована коштовними речами золота клітка не перестає бути кліткою. Навіть якщо поневолену пташку господар возить за собою, мов оздобу, по модних вечірках і дорогих курортах, — це не дає їй свободи.

Льона-Альона у шлюбі почувалася не просто позбавленою голосу пташкою з підрізаними крильми, а ще й зазнавала жорстокої тиранії та знущань від свого «господаря», чоловіка-самодура. Та навіть така сумна історія може закінчитися щасливо. А точніше, поступитися місцем зовсім іншій: у якій ти комусь цікава, де тебе люблять і коли просто хочеться жити. І початися все може в соцмережі з маленької зеленої цяточки в чаті, яка позначає твою присутність.

«Коронація слова–2013»!

Спеціальна відзнака
від ГО «Книжковий простір»
літературного конкурсу
«Коронація слова–2013»!

Коли тобі випадає можливість змінити своє життя — це везіння чи прокляття? Семеро пасажирів одного автобуса занурені кожен у власні невеселі думки. Вони й гадки не мають, що опинились разом не випадково. Відтепер доля незнайомих — перетвориться на шахові фігури в якійсь незбагненній і моторошній грі. І вони мають зробити вибір, від якого залежатиме їхнє майбутнє...

Сучасна сага
у кращих традиціях
класичної літератури!

Валя, Рита, Таня, Марія — про таких кажуть «нерозлийвода»: разом зростали, ділилися мріями та сподіваннями. Але з часом кожна пішла своєю дорогою. Одна облаштувала своє життя, друга втратила себе й не знає, як жити далі, інші... Вони зустрінуться через п'ятнадцять років і почнуть оповідати свої історії. Тієї ж миті з'ясується, що їхні шляхи не розбіглися, а навпаки...

Генеральні партнери конкурсу «Коронація Слова»

ІНТЕР

Партнери

Інформаційні партнери

